CERBUL CU COARNELE DE AUR

de EUFROSINA PALLĂ

A fost odată, un împărat care era foarte rău. El era văduv și avea o fetiță și un băiat. Adesea ori, fără să fie copiii vinovați cu ceva, îi bătea și-i certa, așa că sărmanii de ei erau foarte nenorociți.

Intr'o zi, împăratul furios, după ce schingiui copiii ca de obiceiu, îi goni de-acasă.

Nimeni nu îndrăsni să le ia partea, căci toată lumea știa că împăratul ar fi fost în stare și capul să-l tae, aceluia care ar fi zis o vorbă.

Bieții nevinovați își luară o legătură cu merinde și plecară 'n lume.

Au mers ei ce au mers, până când au ajuns într'o pădure mare, cu inima strânsă de frică, cu piciorușele rupte de oboseală, pe un drum care, încetul cu încetul, se pierdu. Morți de foame și de osteneală, ei adormiră pe o stâncă mare acoperită cu mușchiu.

Când s'au deșteptat, în zorii zilei, au văzut venind spre ei un cerb de toată frumusețea, cu coarnele de aur.

Copiilor mai întâi le-au fost frică și au început să plângă, dar cerbul îi privea cu niște ochi așa de frumoși și de blânzi, încât ei se liniștiră. Și fetița, precum și băiatul, au început să-l mângâe.

Cerbul plecă înainte, întorcând capul ca și cum ar fi zis copiilor să-l urmeze. Ei s'au luat după dânsul. Băețelului îi dete în gând să sue pe sora lui pe spinarea cerbului, pentru că se plângea că o dor picioarele și astfel merseră înainte.

După ce au umblat ziua întreagă, la apusul soarelui, copiii au zărit un castel minunat pe un vârf de munte stâncos. Cerbul se îndreptă spre castel și după ce sui un drum pe o margine de prăpastie, unde nici picior de om n'ar fi cutezat să treacă, s'au oprit în fața măreței clădiri.

Era ceva minunat!

Castelul era numai de marmură roz și albă, ușile și ferestrele erau de aur, iar geamurile de briliant. Curtea era pavată cu straturi de aur și argint, și 'mprejurul curței era o grădină cu florile și fructele cele mai minunate.

La sosirea cerbului, o mulțime de pitici, cu barba mare, îmbrăcați cu haine roșii, cu bonete ascuțite 'n cap, cu șorțuri de piele de căprioară, iar la brâu cu toporașe și cuțite au alergat înaintea lui. Ei au luat pe copii, bucurându-se mult, și i-au dus în interiorul castelului. Pe fetiță au dus-o într'o odae, unde toate mobilele erau sculptate în pietre de peruzea, acoperite cu mătase albă și albastră. Acolo găsi fetița tot felul de vestminte și jucării. In odaia băiatului mobila era de aur, acoperită cu catifea roșie și dânsul de asemenea găsi acolo tot ce dori.

Copiii se mirau mult de ce vedeau, dar cum piticii nu le făceau decât pe plac, au început să se bucure de norocul lor.

Cerbul nu se vedea decât dimineața la răsăritul soarelui și seara la apus. Toată ziua rătăcea prin păduri, numai uneori, lua pe copii pe spinare și-i plimba prin locuri fermecătoare. Copiii îl iubeau foarte mult.

Piticii pământului, cari vorbeau toate limbile, învățau pe copii fel de fel de lucruri. Uneori îi luau cu ei și-i duceau prin minele de aur, unde lucrau ei și de unde aduceau toate bogățiile, care împodobeau castelul. Alte ori, aduceau fetei mătase și lână subțire și-i arătau să toarcă, iar pe băiat îl învățau să tragă la țintă și să mânuiască tot felul de arme.

Copiii trăiau o viață foarte fericită și uitaseră pe tatăl lor.

Impăratul după ce-și gonise copiii, se căise. Pusese să-i caute în toată țara, dar nu-i mai găsise. El devenise cu vremea și mai rău, așa că, într'o zi, isbucni o revoluție. Mulțimea înfuriată se năpusti la palat. Revoluționarii au prins pe împărat, l-au omorît, apoi îl jefuiră.

In învălmășeală, coroana împărătească se rostogolise în curte și nimeni n'o luase. Pe înserate, când se potolise totul, un vultur care sbura pe deasupra palatului, se coborî din văzduh, luă coroana 'n cioc și sbură cu ea.

Dela această întâmplare au trecut câțiva ani, copiii erau mari, fata era frumoasă și cuminte, băiatul viteaz și înțelept.

Intr'o zi, fata se plimba în grădina palatului. De odată văzu un vultur, care tot da târcoale grădinei și care se scobora din ce în ce.

Fiindu-i cam frică, vroi să intre în casă; dar vulturul se scoborî binișor și puse pe capul fetei coroana împărătească, ce o avea în cioc.

La strigătele fetei, piticii sosiră, și mare